

STRIJD TUSSEN LICHT EN DUISTER

5 juli 1957

Goedenavond vrienden,

Mag ik u allereerst erop wijzen dat wij niet alwetend en onfeilbaar zijn. Wij hopen, dat u zelfstandig na zult denken over al hetgeen wij u brengen.

Mijn onderwerp voor deze avond is: de strijd tussen Licht en Duister.

In den beginne was er al strijd, maar eerst toen Lucifer een oordeel vormde, werd het duister geboren. Vóór die tijd had niemand een oordeel en kende men dus geen goed en geen kwaad. Het kon dan ook voordien noch in de hemel noch op aarde tot uiting komen. Daarvoor was eerst het oordeel nodig. Wij echter hebben geleerd te oordelen. Nu blijkt ons, dat het goede, datgene, wat wij aanvaardbaar noemen, in feite is een harmonie met de kosmos en harmonie met God. Dus is eigenlijk elke strijd tegen dit duister, tegen dit kwaad, een zoeken de harmonie met God te herwinnen. Elk zoeken naar bewustwording is dan ook niets anders dan een strijd om Licht.

Nu gaan wij zo eens even een paar punten in de ontwikkeling van de wereld na, een paar fasen, om eens te kijken, wat er in dit opzicht in de wereld nu feitelijk gebeurd is. Toen de eerste mensen leefden bestonden de werelddelen, zoals u ze kent, nog niet. De toestand op de wereld was een geheel andere dan u zich thans voor kunt stellen. Er was wel leven. Het is de tijd geweest van de Enakskinderen (Enak, stamvader van o.a. Goliath; Red.), van de Cyclopen (eenogige reuzen; Red.). De periode, dat de mens aangepast was aan de enorme afmetingen van al hetgeen rond hem. Een periode, die ook al een beschaving kende. Daar was een zekere civilisatie. Er werden spiegeleieren gemaakt, waarin de maan zich kon spiegelen. De maan werd aanbeden. Er waren steden van woningen, die nog wel niet groots waren, maar toch zeker, volgens onze opvattingen, ruim voldoende om te spreken van een redelijke cultuur. En de eerste mensen, de cyclopen, Enakskinderen, deze grote mensen, zijn de eersten geweest, die in het duister terecht zijn gekomen. Oorspronkelijk één met hun omgeving, levende met de andere soorten van mensen, - mensachtigen van die tijd - begonnen zij zich superieur te gevoelen. Zij zeiden, dat zij de ware kinderen van de Schepping waren; dat hun eredienst de enig ware was. Zij maakten alle leven tot slaaf. Die slavernij was zó wreed, dat bekend is, dat bij de bouw van één tempel - en nu moet u niet vergeten, dat de aarde niet dicht bevolkt was - ruim 40.000 slaven zijn omgekomen. Eenvoudig, omdat men ze te weinig te eten gaf, zwaar liet werken en mishandelde, wanneer zij ook maar iets deden, wat de hoge heren niet aanstond. Men zou kunnen zeggen: concentratiekampen van de oertijd.

Er was toen nog geen menselijk bewustzijn, dat in kon grijpen. Maar gelukkig zijn er ook geesten, die bewustzijn hebben. Het zijn deze geesten geweest, die uit de ruimte enorme meteoren en meteoroiden aantrokken, zodat het evenwicht van de aardbaan werd verstoord. Een daverende explosie, een heel rijk van kleine eilanden op de plaats, waar thans de Stille Oceaan ligt, ging ten onder. Wat overbleef was niet veel. Maar de slaven hadden geleerd van hun meesters. Zij hadden de eerste beginselen van de bouwers al leren begrijpen. Zo zijn zij de eersten, die de z.g. dolmen-bouw hebben toegepast. Deze mensen vochten in het begin alleen tegen niet-mensen, dus voor de handhaving van hun eigen ras.

De wereld was licht en vredig. De mens was zeker bij een mens een gastvrij onthaal te vinden. Gezamenlijk waren de mensen meester over de dieren, over het land en zelfs over de zeeën. Ja, zij schrokken er niet voor terug om de vulkanen en hun uitbarstingen te bezweren. Zij leerden zoveel van de magie, dat zij ook daar vaak hele goede resultaten behaalden. Maar toen kwamen er enkelen, die zeiden: "Wij mensen, zijn in verschillende rassen en soorten ingedeeld. Ons soort, ons ras is beter." Toen kwam er een grote strijd. Enkele rassen vluchtten naar het Westen. Zij kwamen uit delen van het huidige Afrika, delen van Azië en Europa. Zij vonden een eilandenketen met één enkel betrekkelijk groot vastelandje, of een heel groot eiland beter gezegd en daar vestigden zij hun eigen beschaving. Daar groeiden zij op, daar vonden zij een nieuw contact met de Goden, met de Hoge Geest en dus met God, en bloeide Atlantis op.

Atlantis, dat in de priesters een Licht bezat, dat sedertdien op de wereld zelden heeft geschenen. Een zuiverheid van contact met God en geest, dat je op het ogenblik de Atlantiërs nog zou benijden. Maar daar ook kwam de hebzucht, een zoeken naar menselijke superioriteit, de strijd

van rassen, het brengen van het derde ras als slaven op de eilanden en daarmee was het oordeel gesproken. In twee rampen werd Atlantis vernietigd.

Het goede ... werd weer uitgezaaid over de hele wereld. De geheimen van de Atlantis-priesters drongen overal door. Op het ogenblik kan men er de resten nog van vinden. In Zuid-Amerika, in het geloof van de Noord-Amerikaanse Indianen, in de magie van Tibet, in het godengeloof van de Hindoe, ja, zelfs in de overleveringen van vele onbeschaafde negerstammen in Centraal-Afrika. Waar je ook gaat op de wereld, iets van dat zaad van bewustwording, is ook daar neergevallen. Dat is niet voor niets gebeurd. Toen Atlantis was ondergegaan begon een nieuwe periode. Een periode (na) het stervende Atlantis, waarvan nog enkele eilanden bestonden, hoofdzakelijk in de buurt van Afrika en het Iberisch Schiereiland.

Toen bouwde zich al een nieuwe cultuur op. Eerst weer een slavencultuur in Egypte. Toen Egypte zich te veel op zijn slaven ging beroepen, ging Egypte ten onder. Griekenland kwam op. Griekenland ging ten onder aan de slaven die het kende. Daardoor, verslapping. Rome ging ten onder aan zijn legionairen (militairen; Red.), die geroofd werden uit de wingewesten. Maar de gedachte, het Licht zelf, bleef voortbestaan. Volk na volk is uitgeblust, ondergegaan in de vergetelheid, of vervangen door een andere cultuur en andere beschaving. Maar het Licht is blijven voortbestaan. Het Licht is steeds verder doorgedrongen.

Was het onderricht alleen iets voor de priesterkaste, was het ware geloof en het weten betreffende Goden en geheimen alleen maar het bezit van de uitverkorenen, langzaam maar zeker zien wij steeds grotere groepen optreden. Eerst bv. in Egypte, een zeer grote uitbreiding van het priesterschap, waardoor dus steeds meer mensen deel kunnen hebben aan de werkelijke leringen en geheimen, die in het priesterschap verborgen liggen. Dan krijgen wij, - ik heb veel volken en beschavingen overgeslagen -, Griekenland. Griekenland, waar de mysteriën al voor eenieder, die vrij man was, dus die niet als slaaf, of door schulden gebonden was aan een bepaald huis, deel aan kon hebben. Veel grote delen van het volk konden toetreden. Dan de geheimen van Rome. Rome, waarin alle godsdiensten van de wereld tesamen komen. Waar alle soorten priesters samen gaan. Waar Isis en Mithras elkaar ontmoeten, waar ook de Christelijke religie zich voegt bij de veelheid van godsdiensten.

Duizenden inwijdingen, duizenden geheimen worden er verkondigd. Daar bloeit een christendom, maar daarnaast een geheimleer die ten dele het christendom aanvaardt, ten dele ook o.a. de Etruskische geheimen en gebruiken blijft handhaven. Het is deze kern, die later herleeft in de vroege kloosters van het christendom. Op de berg Patmos werden door de kluizenaars die geheimen besproken. De kloosters, die ver liggen in de woestijn en Sinai, in het Koptisch gebied van het huidig Abessynië, ja, zelfs tot aan de bronnen van de Nijl toe. Daar spreekt men over die geheimen. Men leert ze aan degenen, die ervoor geschikt zijn. Langzaam maar zeker ontstaat een hele bent (verzameling? Red.) van astrologen en wichelaars, van alchemisten, kortom, van mensen die de geheimleer weten te verbergen onder een schijnbaar geheime wetenschap. Dan komt de golf van de Moorse beschaving die een deel van Europa overspoelt. De Moren worden teruggedreven, maar hun beschaving en scholen blijven bestaan. De kabbalistische scholen in het zuiden van het land, uittrekkende zendboden die ook overal kleine inwijdingen geven.

Dan verschillende exclusieve vakbonden in de Middeleeuwen. Ook weer geheimscholen en ridderschappen. En allemaal onthouden zij iets van het grote geheim, hebben zij iets van het Licht in zich. Zo komt de boekdrukkunst; de beschaving, het vermogen tot lering en begrijpen wordt uitgebreid. Meer en meer mensen hebben deel aan het weten van de wereld. Terwijl uiterlijk het duister verder gaat bolwerken op te bouwen met hebzucht, bezitucht, industrie, met voortdurende oorlogen, werkt het Licht voor een steeds groter begrip van de broederschaps-gedachte, de harmonische gedachten, die in de wereld leven.

Zo komt dan het ogenblik, waarin u bestaat. Een tijd, waarin veel geheimscholen inwijdingen geven. De yogi uit Indië predikt over de hele wereld de leer van beheersing. De Rozenkruisers delven oude geheimen op en geven ze druppelsgewijs aan hun leerlingen. Oude boeken, ontdekt en begrepen in grote geheime gangen van gebouwen ver in Indië worden de grondslag voor een nieuwe leer, de Theosofie. Het menselijk denken samengevat naast deze nieuwe leer vormt de Antroposofie.

Het christendom voelt zich bedreigd. Het begint plotseling vrijer te denken en te leren. Niet zonder dogmatiek, maar steeds strevend naar een bevrijding. Wij zien naast de normale kerken oprijzen bv. het vrij-katholicisme. Wij zien de vrijzinnige protestanten opstaan. Over de hele wereld spreken zij een woordje mee. Overal. Wij zien, hoe de goedwillende mensen in

verschillende organisaties samengekoepeld, steeds meer invloed uit gaan oefenen op al wat erop de wereld gebeurt. Zij zijn nog geen meester.

Op het ogenblik, dat het duister door het Licht overwonnen wordt, de harmonie wordt hersteld, dat is de grote veldslag: Armageddon. Zover is het nog niet gekomen. Maar het is wel zover gekomen, dat het "Zaad des Lichts", eens in den beginne uitgezaaid op deze wereld, tegen alle verdrukking, tegen alle duister geweld in, zich voortdurend heeft kunnen handhaven. Dat Licht draagt de mens in zich. Je kunt niet zeggen, dat een bepaalde leer dat Licht verbreedt. Je kunt ook niet zeggen, dat dit Licht wordt gedragen door een zekere beschaving. Je kunt alleen maar zeggen, dat het door de mens zelf wordt gedragen, wordt beheerst en verder gegeven wordt, altijd weer.

Dan komt waarschijnlijk dé vraag. Maar hoe zal dan dat Licht strijden? Waar vinden wij dat Licht op deze wereld? Als u rond u kijkt, dan ziet u in de wereld hebzucht en eigenbelang. Dan ziet u overal de egoïstische gedachte die elke wet ontkent, behalve eigen voordeel. Kijk goed, vrienden. Hoe vaak ziet u daar tussenin niet de plotselinge zelfverloochening. Hoe vaak ziet u daar niet, achter het masker van een gewoon zakelijk mens het streven naar esoterische wijsheid? In de mensen leeft het Licht en daarom zal het Licht winnen. Het Licht, dat in de mens leeft, is niet te doven. Een enkele mens zal misschien teloor gaan voor het Licht, maar niet allen. Daarom blijft het Licht bestaan. Dat Licht is de Liefde, die leeft in de mens, voor de Schepping. Liefde is het begrip, dat de mens in zich heeft voor Grote Krachten, die ongezien en ongekend werkzaam zijn. Dat Licht is het vertrouwen van de mens in een steeds voortschrijden van het goede op deze wereld.

Dan zie je een sombere wereld. Atoombommem exploderen. Strontiumvergiftiging. Radioactieve uitval. Uitbarstingen op de zon: magnetische wervelstormen op de aarde. Geheimzinnige wapens waarvan je niet weet wat zij gaan betekenen in de wereld. Oorlogsdreiging, revolutie en opstand, bloedvergieten. Dan denk je: "Is dat nu alles, wat die wereld ons te bieden heeft?" Maar dan kijk je verder. Dan zie je, hoe daar achter steeds meer het bewustzijn van de gemeenschapsmens wordt gewekt. Dan hier, dan daar, komt een Lichtende figuur naar voren. Dan hier, dan daar, realiseert een mens zich zijn erfdeel en treedt hij op, a.h.w. herboren door het weten omtrent vroeger. Ik spreek niet over incarnaties, ik spreek over eigen geestelijke geboorten in de mens gerealiseerd, voortgezet en uitgedrukt in een nieuwe vorm en bewustzijn. Al die mensen, die ten goede streven, u, zoals u hier zit, de velen, die in kerken komen met een eerlijk geloof, degenen, die in de loges hun plechtigheden vieren, ja, ook degene, die offers brengen aan geheimzinnige goden als Shiva, zij allen tezamen met hun goede wil, zij versterken het Licht op deze wereld. De leidende figuren zijn zij, die reeds weten, die reeds bewust geworden zijn.

Daarnaast zien wij degenen, die naar bewustzijn strevende, langzaam maar zeker de waan van de wereld weten te breken om daar achter een nieuw Licht en nieuwe werkelijkheid te zien.

Wanneer je als mens rond zou kijken, ik denk, dat in u de vrees geboren zou worden voor een wereldondergang; dat u zich af zou vragen: hoe kan dit eigenlijk verder gaan? Hoe moet het nu verder gaan met deze wereld? Maar dat komt, omdat u niet weet, waar het Licht is. Want het Licht is als zonlicht, wanneer er wolken hangen; overal op de wereld is er licht, het is zichtbaar, het is voelbaar en kenbaar, maar de bron ervan blijft verborgen. Zo is het met het Licht van de wereld, vrienden. Het Licht, dat strijdt tegen het duister. Het duister is egoïsme, maar egoïsme betekent vereenzaming. Vereenzaming betekent ondergang. Daarom kan het Licht niet verliezen. Want het Licht is geen vereenzaming, maar gemeenschap, realisatie van de band, die door de scheppende God van mens tot mens, schepsel tot schepsel gaat, zonder grens en zonder einde, zonder gebondenheid in tijd, in ruimte of in geloof of in huidskleur. Er is geen scheidung tussen de mensen "van goede wille". Er is geen scheiding tussen mensen, die het Licht zoeken, daarom wint het Licht. Daarom heeft het Licht, zelfs in deze dagen, met een schijnbare somberheid, al veel gewonnen. Want meer en meer wordt men zich bewust van alle zijden, dat er slechts één ding mogelijk is: actief jezelf in te zetten voor een strijden voor een betere wereld. Niet door de mensen te beïnvloeden langs de gebruikelijke (weg) met geweld en met dwang, maar door te werken met geestelijke krachten, gedachten uit te stralen in de wereld, daden te stellen voor jezelf, door een voorbeeld te zijn, dat alle duister wegdrukt uit de wereld.

Reeds velen behoren hiertoe. Hun aantal groeit met de dag. Steeds meer wordt de ijdelheid van zuiver stoffelijke zaken kenbaar. Steeds meer zoeken de mensen naar een vervanging voor geld en macht, voor kapitaal, dat immers niets meer betekent en onzeker is. Zij zoeken een toevlucht in kennis, maar ook in een aanvaarden van hogere wetenschap. Daaruit, vrienden, wordt de eindstrijd dan geboren. Het Lichtende leger van de bewuste mens, dat de disharmonische

invloeden eenvoudig (wil) verdrijven, de harmonie met God en de Schepping herwint èn voor de wereld èn voor alle werelden, die voor een mens maar kunnen bestaan.

Daarmede hebt u mijn betoog voor vanavond. Nog commentaar?

Vraag: (Een vraag over toenemende bewustwording van de mens.)

Antwoord: Ja, maar als de bewustwording van de mens toeneemt, zijn geestelijk leven intenser en zuiverder wordt, zal hij automatisch op die wereld beter reageren en wordt dus de wereld ook beter.

Opkomst, bloei en verval - ik had dat al even aangestipt doordat een bepaald volk in staat is een bepaalde kracht in zichzelf te dragen. U kunt Rome daarvoor nemen, bv. Nederland. Er is een tijd geweest, dat het Nederlandse volk sterk was. Het bestond uit vrijheidslievende mensen, geen avonturiers, maar "les gueux", de bedelaars. De bedelaars van bos en beemd, de bedelaars op het water, die geschoolde, sterke legers te slim af waren. Zeerovers soms? Zeker. Maar ook de mensen, die vochten voor de vrijheid van Bijbel en Bijbelwoord. Mensen, die een tijdlang hun kracht uit de Bijbel weer wisten te putten en daardoor in staat waren tot avonturen, die verbluffend zijn, als je ziet, hoe klein het land was. Mensen, die uit die sfeer van geloof, eenheid en harmonie, in die dagen werkelijk hebben bestaan, ondanks de geschillen, die er altijd zijn, zijn opgebloeide grote kunstenaars van Nederland, zijn wetenschapsmensen, de uitvinders.

Toen zei Nederland tot zichzelf: "Wat zijn wij groot. Wat zijn wij sterk", en probeerde gebruik te maken van die verworven rijkdom. Toen dacht men er niet meer over om werelden te ontdekken, maar wel om buitenhuizen ergens aan de Vecht te zetten. Toen dacht men er niet meer aan om de mensen te helpen tot een beter bestaan, wel zichzelf een beetje meer weelde te verschaffen. Toen klonk in de kerken niet meer de eerlijke en oprecht gemeende verklaring van het evangelie, maar de donderpreek van de predikant, die de mensen klein moest houden, klein, omdat de grote gezagsdragers, gesteund door dat christendom, de macht zouden kunnen bewaren. Dat is de tijd geweest, dat men lachte om een mens als Petrus Plancius (Vlaams astronoom, cartograaf; Red) die, predikant zijnde, gelijktijdig ook nog een andere interesse had, die vele beroemde werken heeft georgineerd. Het volk was met zichzelf tevreden. Vanaf het ogenblik, dat die zelftevreedenheid zich manifesteert, gaat het bergaf. Waarom zou men een duur leger erop na houden, waarom zou men een dure vloot handhaven? Per slot van rekening, wij komen er toch ook zo wel. Wij hebben het toch goed? Komen de Fransen? O, leve de Fransen! Wij dansen om de vrijheidsboom, als zij ons bezit maar laten...

Zo is het in Nederland gegaan. Leve Napoleon. Nee, leve degene, die Napoleon heeft verslagen. Toen de periode, dat er weer een beetje kracht in Nederland kwam. Het leven van ook weer - eigenaardig genoeg in het begin - predikanten en priesters. Wij mogen niet vergeten, dat naast de voorvechters van de arbeidersbeweging e.d. ook geestelijken en dominees in touw zijn gekomen en de onwil van hun hele eigen gemeenschap hebben getrotseerd voor het recht. Toen is er in Nederland weer een verandering gekomen, het is toen Nederland beter gegaan. Het Nederland van 1850 werd het Nederland van 1900. Een land, dat het voortdurend beter ging. Een land, waarin hoop was en verwachting. Een land, waarin je iets kon bereiken en waarin je durfde te dromen. Een land, dat in die dagen ook vroom was. Maar toen gooide men het atheïsme er doorheen. Men gooide er de belangenpolitiek doorheen. Men ging niet meer strijden om iets te bereiken voor alle mensen, of zelfs maar voor een bepaalde groep, maar men ging strijden om de macht. 1925 toonde ons al een wankel Nederland. De crisisjaren zijn voldoende. Het Nederland, dat eens machtig was, is zo langzamerhand een Nederland geworden van kringetjesspugers en degenen, die vrezen zo iets te worden. Vroomheid is er niet meer. Uitspattingen zo mogelijk, worden overal gepleegd. Het is, alsof er een oorlog over het land is heengetrokken en de mensen niet meer weten waar zij heen moeten.

Dan krijg je de revolutionaire bewegingen. Dan krijg je bv. het opkomen van een absoluut rechtse partij als tegenwicht tegen de linkse arbeiderspartijen en bewegingen die aan de ene kant de Christelijke rechtzinnigheid verachten, aan de andere kant niet voelen voor een volksgemeenschap, die geregeerd wordt door het volk. De N.S.B. ontstaat, de W.A. marcheert. En Nederland dommelt rustig verder. Een uniformverbod en het is weer goed. En daar zitten wij en het gaat ons zo slecht nog niet. Oorlog? Nu ja, dat geloven wij wel. Mobilisatie? Vooruit dan maar. Maar laten wij ons niet druk maken. Per slot van rekening, er is een bal en moeten wij nu deze nacht waken? Zo kwam Nederland in de oorlog en werd Nederland onder de voet gelopen. Een ogenblik begon Nederland in zichzelf te geloven toen de nood hoog genoeg was. En Nederland vond weer een eenheid. Een eenheid, die zeker na-oorlogse wonderen beloofde. Wonderen, die niet gerealiseerd werden, omdat men uiteen viel in groepsbelangen, in persoonlijk streven.

Zo zit u dan in een Nederland, dat op het punt staat om vast te lopen. Opkomst en verval in Nederland, zoals overal. Opkomst en verval door een verandering van mentaliteit, die met zuiver stoffelijke oorzaken niets te maken heeft. Als de Nederlanders vandaag weer hetzelfde intense geloof krijgen in Nederland, zoals in de laatste oorlogsjaren, dan bouwen zij Nederland zó op, dat er geen woningnood meer is, dat er geen gebrek is. Dan kan Nederland exploiteren en dan wordt zijn geld meer waard. Maar men heeft het niet. Nederland is lusteloos en loom. "Als wij dan maar hebben en de rest komt wel". Het is begrijpelijk, wanneer zo'n stemming komt, dan moet ergens anders een volk de fakkel overnemen. Want dan dooft de geest en dan kan het alleen maar een reeks van kleinere groepen zijn zonder organisatie, die de kracht levend houden, die bij een volgende gebeurtenis Nederland weer op de voorgrond plaatsen als een klein volk, dat dan toch sterk is.

U ziet het eraan. Die opgang en neergang is eenvoudig een les aan de mensen. Een lesje, dat je zelf moet streven en leven, dat je een ander niet kunt laten doen. Een lesje, dat je een geestelijk houvast moet hebben en een vast doel, omdat je anders verder nergens terecht komt. Men heeft zich hier in slaap laten wiegen in de laatste tijd. Men heeft gedacht aan een eeuwig durende welvaart, waarbij wij steeds meer konden plukken en wij steeds meer luxer konden gaan leven. Men heeft niet gedacht: wat moet ik daarvoor geven? Men heeft gezegd: Ik eis. Het is zo langzamerhand uit met die eisen. Het zal niet zolang niet meer duren, of men kan niets meer eisen, maar men moet bidden en smeken. Als de mensen dan in dat bidden en smeken weer ontdekken, dat er een groter doel bestaat dan alleen wat luxe en een gegarandeerd staatspensioen, dan wordt Nederland weer groot.

Op en neergang zijn de lessen, die de wereld geeft aan de mensen. Vandaar die golfbeweging, die u altijd ziet in elke geschiedenis. Vandaar ook, dat de fakkel van bewustwording van land tot land gaat, altijd weer. Want zij, die bezitten, menen zich veilig in het bezit en begrijpen niet, dat je veilig voelen in bezit zonder verder te streven op zichzelf al een teruggang en een ondergang betekent. Zo leert de mensheid, juist in die steeds optredende crises, dat zij moet blijven werken en streven en wordt op de duur het percentage mensen, dat voortdurend blijft streven, ongeacht de uiterlijke situatie en toestanden groter en daarmee dus ook het Licht op de wereld.

Vraag: Een vraag over de vrijheid van de gedachte.

Antwoord: Een pionier is iemand, die de bestaande orde stoort. Onverschillig op welk gebied. Als zodanig zal hij dus steeds eenieder, die aan de orde hecht, tegenover zich vinden. Nu zijn er enkele pioniers, die kans hebben gezien om hun eigen ontwikkeling toch nog te doen samen vallen met die van de wereld. Zij zijn niet helemaal zichzelf geweest, maar zij hebben gebruik gemaakt van de speciale gave om zich in de wereld a.h.w. langzaam en voorzichtig in te dringen en dan zich meer en meer te openbaren. Zo zijn bv. veel industriële revoluties tot stand gekomen. Maar een pionier, die idealen ziet, die droomt van dingen, die voor een ander onbegrijpelijk zijn, die in veel gevallen woorden spreken durft, die onaangenaam zijn, die accepteert men niet, want die verstoort het eigen gezag, wereldorde en zekerheid. Als iemand dat niet zou doen, dan zou hij ook geen pionier zijn. Pionier is een voortrekker. Iemand, die onbekende gebieden overwinnen moet, voordat anderen kunnen volgen. Dat is altijd zo geweest. Een pionier is iemand met meer uithoudingsvermogen, vaak met meer verstand, met meer moed dan de anderen. Hij mag niet verwachten, dat anderen hem zullen helpen en steunen. Integendeel, zij zullen hem heel vaak weggagen. Zoals men eens - denkt u aan de grote trek naar het Westen in Amerika - heel vaak met geweren klaar stond om de pioniers verder te jagen. Het is begrijpelijk. Zij verstoorden immers de orde? Maar zij zijn het geweest, die uiteindelijk het Amerikaans continent hebben opengelegd voor een groeiende beschaving. Door hen is uiteindelijk de tijd van de Verenigde Staten aangebroken, die nu als wereldmacht durven spreken. Ook dank zij diezelfde pioniers. Een pionier, die verwacht, dat zijn werken en volbrenging door de wereld erkend wordt, is een dwaas. Degene, die verwacht, dat pionier-zijn iets opleveren kan, heeft geen verstand. Maar degene, die weet dat een pionier in zichzelf door wat hij, ondanks alles, bereiken kan, het inzicht, dat hij, ondanks alles, verwerft, toch een geluk vindt, dat groter is dan van velen, die in het leven zagezegd slagen, die zal niet bang zijn om de consequenties van het pionier-zijn op zich te nemen. Ik geloof, dat het duidelijk is.

Opmerking: Neen,
Reactie: Dat spijt mij heel erg.

Opmerking: Pioniers zijn de groepen van mensen, die een volk voortstuwten, niet tegen de orde. Dat zien wij toch bij Plesman van de K.L.M.?

Antwoord: Pardon, zo iemand noemt men een pionier, omdat hij de genius is geweest van door anderen aanvaarde en gewenste ontwikkeling. Dat is geen pionier-zijn. Men noemt deze de pionier van de luchtvaart. Het pionierschap was afgelopen, voordat hij zijn naam begon te vestigen. Fokker, de pionier van de luchtvaart, waar men de laatste tijd veel over hoort. Hij heeft veel bereikt, maar hoeveel mislukkingen heeft hij moeten dulden, hoeveel ongeluk heeft hij gehad, hoe vaak hebben zij hem uitgelachen, voordat hij ergens terecht kwam. Waarom is hij geslaagd? Omdat hij niet zich beriep op zijn eigen meerdere weten en zich niet beriep op eigen kennis en pionierschap, maar heel eenvoudig zakelijk probeerde een basis te vinden voor enkele van zijn ideeën en daaruit op de duur een ontplooiing van zijn totale gedachtengang als mogelijkheid zag. U denkt, dat een pionier iemand is, die slaagt. Dat kan niet.

Opmerking: Dat zeg ik helemaal niet. Ik zeg alleen maar, dat pioniers de mensen zijn, die een groep mensen stuwten, wat ontwikkeling betreft.

Reactie: Dus u zegt: eenieder, die een vooruitgang betekent en ook tevens een revolutie van het bestaande, is een pionier. Akkoord. Maar iemand, die een revolutionair denkbeeld brengt, verstoort toch tevens de bestaande orde?

Opmerking: Waarom moet het een bestaande orde zijn?

Antwoord: Ik kan uw denkbeeld hier niet volgen. Denken wij bv. eens aan Pasteur. Denk aan Koch, aan Diesel, Edison, ik noem maar een paar namen. Het zijn allemaal mensen geweest, die eenvoudig alle wetten, die aanvaard waren, de heerlijke zekerheid van de dommelende heren met grote titels, verstoorden. Dan hebben zij heel veel strijd en heel veel moeite gehad, voordat zij misschien een erkenning kregen bij hun leven. Na hun dood kregen zij die zeker. De ontwikkeling staat niet stil. Dat ben ik met u eens. En u zien vanuit die ontwikkeling is die pionier inderdaad een stuwende kracht. Maar gezien vanuit de gemeenschap is elke pionier iemand, die een bestaande orde verstoort. Stelt u zich eens één ding voor. Dat u morgen iets uitvindt, waardoor uw auto kan lopen zonder benzine, u zou zeggen: wat een zegen voor de mensheid... Maar dacht u, dat u de kans zou krijgen om dit werkelijk te ontplooiën? Dat u als een pionier gehuldigd zou worden? U zou bestreden worden door ieder, die belang heeft bij de verkoop van benzine, de exploitatie daarvan, door elke beursman, enz.

Mijn waarde vriend, u hebt heel eigenaardige voorstellingen hiervan en ik kan natuurlijk niet voortgaan met te zeggen, dat u ongelijk heeft. Als u redelijk nadenkt, dan zult u zien, dat als een benzinefirma dit in handen krijgt, dat zij het nog niet neemt, dat zij u alleen de mogelijkheid neemt om er zelf gebruik van te maken, tot het ogenblik, dat het voor haar zakelijk gerechtvaardigd is om deze omwenteling te propageren. Ik zou zeggen laten wij deze discussie verder sluiten. Mijn denkbeelden zijn duidelijk genoeg geworden.

Vraag: In de Bijbel staat: "Zoek het Koninkrijk Gods en al het andere zal u worden toegeworpen." Waarom dan het andere zoeken?

Antwoord: Ja, weet u waarom? Om het Koninkrijk Gods te vinden, moet je jezelf verloochenen. En dat is iets, wat de mens over het algemeen heel moeilijk doet.

Reactie: Ik zou graag een verklaring hiervan hebben.

Antwoord: Dit is een verklaring. Een occulte verklaring.

Reactie: Een occulte verklaring?

Antwoord: Neen. Dit is de verklaring, er is geen andere. De mens is op het ogenblik nog in een stadium, waarin hij zichzelf ziet als middelpunt van de wereld. Als resultaat kan hij zich dus niet onderwerpen aan een Kracht, die hij niet van tevoren kent en aanvaarden kan als zijn meerdere. Daarom aanvaardt hij eenvoudig de toestand "het Koninkrijk Gods" niet voor zichzelf, zolang het betekent een ontkenning van het "Ik", wat hij op het ogenblik verheerlijkt. Het is een kwestie van bewustwording en daar groeit die mens langzaam uit.

Reactie: Dus praktijk en geloof kunnen niet samen gaan?

Antwoord: In de huidige maatschappij niet. Ik mag er wel bijvoegen, dat een geloof dat in de praktijk wordt gebracht voor allen een voldoende materiële welvaart, bovendien een grote geestelijke rust, dus geluk, zal vertegenwoordigen. Wanneer allen het in de praktijk brengen.

Er zit nog een andere preker te wachten voor een onderwerp van uzelf. Vrienden, ik geef het woord over aan de volgende spreker. Goedenavond.

DRIFT

ZIJN UITWERKING EN BESTRIJDING

Goedenavond vrienden,
Welk onderwerp heeft u voor vanavond uitgekozen?
Reactie: Drift, zijn uitwerking en bestrijding

Aardig. Nu, dat was voorbereid hoor. Het was bijna uitgesproken voordat ik uitgesproken was... Je zou haast zeggen, dit is juist een kenteken van drift. Een veel voorkomend verschijnsel van drift is dat men blijft vastlopen in één gedachte die men voortdurend herhaalt zonder redelijke argumenten of associaties daarbij verder te zien. Men loopt dan vooruitlopende en handelt op eigen mogelijke gedachteontwikkelingen.

Wat is drift? Drift is een emotieel ontstane toestand, die resulteert in een denkkrimp, waarbij alle remmingen, die normalerwijze maatschappelijk en ethisch bestaan, worden los gemaakt. Met andere woorden, drift is plus beleving, plus denken ontstaan, terugvallen tot het dierlijke.

Wat is nu de oorzaak van de drift? In de eerste plaats moet men organisch, wat men noemt, een labiel, of wankel evenwicht hebben. Wanneer u op een gegeven ogenblik meer dan normaal adrenaline afscheidt bij een kleine emotie, dan bent u driftig. U bent ook snel enthousiast. Wanneer bepaalde interne secreties, o.a. enkele afscheidingen van hypofyse, onder invloed van een weerstand, scherp gaan vloeien, wordt u driftig. Want die drift is uiteindelijk niets anders dan een verandering van de totale zenuwtoestand in uw hele lichaam. Verder gaat het gepaard met een aktivering van practisch alle celweefsels. Iemand, die driftig is, heeft ongeveer 5 tot 12 maal zoveel kracht als hij in normale toestand heeft. Alleen angst, grote angst, kan dergelijke prestaties evenzeer mogelijk maken.

Wij hebben dus een gestoord lichamelijk evenwicht aan de hand van een emotie. Wij hebben in onszelf een aantal denkbeelden welke vastgelegd zijn. Je hebt vaste opvattingen. Die betreffen hoofdzakelijk je rechten en plichten. Nu komt er een ogenblik, dat zo een recht aangetast wordt. Dus de voorstelling, die je daarvan in je draagt. Er hoeft helemaal niet van een feitelijke aantasting sprake te zijn, als je alleen maar denkt dat die aantasting plaats vindt, is dat voldoende. En nu wordt plotseling een scherpe spanning gezet op het denken. Die gedachte blijft rondrazen, je raakt het niet kwijt. Je zou kunnen zeggen: de gedachte-impuls stottert, doordat in een bepaald denkspoor een kortsluiting over de synapsen van de zenuwcellen plaats vindt. Indien men niet weet, wat synapsen zijn, kleine aartjes (adertjes; Red.) van de zenuwcellen. Kleine stukjes kabel, waar normalerwijze een vonkje over kan springen. Dan is de weerstand van het totale circuit betrekkelijk groot en wij hebben dus geen last van het doorslaan van stoppen en zekeringen. Maar als nu op een gegeven ogenblik eens een zodanige stroomstoot komt, dat die kleine eindjes aan elkaar gelast worden, en de weerstand terugvalt, wordt de stroom vergroot en de zekering slaat door.

Probeer het maar eens met een lamp. Een lamp is dan wel niet een reeks van eindjes, maar het is een weerstand. Draai je die eruit, steek je vingers erin, als je dan uitgesproken bent, dan ga je naar de stoppenkast toe en met het laatste lelijke woord wat je murmelt, en zal je zien, dat de stoppen zijn doorgeslagen. Waarom? De weerstand is weggefallen.

Wat is nu bij een mens de normale weerstand, die hij heeft? Juist ook weer die vastgelegde denkbeelden. Je hebt je eigen opvattingen over je rechten van anderen, de plichten, die je zelf hebt; je hebt je opvattingen over goed en kwaad, betreffende het maatschappelijk aanvaardbare en verwerpelijke. Deze zijn normalerwijze een morele rem. D.w.z. komt er een impuls daar tegenin, die tegen deze denkbeelden ingaat, worden ook die denkbeelden geaktiveerd. En die wekken dan ook zelf al een zenuwstroompje op a.h.w., waardoor je misschien kookt van woede een ogenblik, maar je beheerst je. Wordt die stroom nu zo sterk, dat je eigen recht wordt aangetast, of je eigen persoonlijkheid, dan wordt die stroom zo groot, dat die alle remmingen eenvoudig opzij slaat, die zijn er niet. Dan begint het hele organisme te veranderen. Er komen

andere stoffen in de bloedbaan, de zenuwspanning wordt opgevoerd, de huidtemperatuur stijgt aanmerkelijk tot roodpaars aan. Niet alleen de neus, dat komt weer ergens anders vandaan. Dan kun je je voorstellen, dat op dat ogenblik dus, dat lichaam volledig onbeheerst is. Het valt terug tot zijn instincten, die zijn een zelfverweer, (een met) geweld doorzetten ten koste van jezelf en anderen. Dan ben je in staat om veel onredelijke handelingen te stellen. Daarbij zijn je levensgewoonten en de in je bestaande voorstellingen weer mee van invloed.

Iemand, die altijd naar cowboyfilms gaat en die een pistool bij de hand heeft, neemt het pistool en schiet. Niet omdat hij schieten wil, maar dat is zijn reactie: "Daarmee kan ik die vijand te pakken krijgen." Iemand, die bv. erg veel van worstelen houdt, heeft zin om een ander de nek te breken. Dus die reactie ligt aan de denkbeelden (die men heeft). De drift is dus in eerste instantie iets, wat veroorzaakt wordt door een zuiver emotionele toestand, die gewekt wordt door een te vaststaand beeld omtrent eigen rechten en te groot verzet tegen elke aantasting van het in het "Ik" levende beeld van de eigen persoonlijkheid.

Zouden wij er daarmee al zijn, dan was het gemakkelijk. Maar wij hebben nog met veel meer te maken, want de mens is niet alleen maar stof en mentaal denken en zenuwstelsel, maar hij heeft ook een geest. De geest van de mens kan ook indrukken wekken, die kan ook reacties wekken. Nu moet je het eigenlijk zo voorstellen: de geest en andere geesten, die de geest kunnen beïnvloeden dan ook, hebben de mogelijkheid om zonder van buiten bestaande grote aanleiding a.h.w. de knop in te drukken, waardoor de kleinste belediging tot een dodelijke belediging wordt vergroot. De geest kan het perspectief veranderen. En die verandering van perspectief resulteert dan in de lichamelijke acties en reacties als omschreven. U zult begrijpen, dat de geest daardoor in staat is de drift te bevorderen. Maar kan zij ze ook remmen? Ja. Want op een bepaald ogenblik kan de geest in zichzelf niet de drift tegenhouden, maar kan de denkbeelden, die voor die drift de uitwerking geven, veranderen. Dus een afleiding scheppen, waardoor lichaamskrachten, toestand van opwinding en zenuwkracht in een andere baan wordt geleid. Wanneer zij dat doet, dan krijg je te maken met iemand, die zich boos maakt, wegloopt en hard begint te werken. Ook een bekend verschijnsel waarschijnlijk.

Dan hebben wij daar dus de oorzaken van drift. Maar wat kun je doen om die tegen te gaan? In de eerste plaats moet je je ervan bewust zijn, dat je driftig bent. In de tweede plaats moet je ervan overtuigd zijn, dat je die drift de baas kunt, als je vroeg genoeg maar ontdekt, dat je je zelf begint op te winden. Dat is nu een erg mooie term, dat opwinden. Als je iemand ziet, die driftig is, dan is het geen rede meer, dan is het net een mechanisch popje, dat je opgewonden hebt en wat doorloopt, ook al valt het van de tafel af te pletter. Op het ogenblik, dat je merkt, dat je iets niet neemt, als je driftig bent, dan zeg je tegen jezelf niet: "kalm blijven." Maar dan zeg je tegen jezelf: "maar die ander moet toch ook wat te zeggen hebben voor dit standpunt, dat doe je toch niet voor niets." Daardoor wordt je reactie van driftig worden vertraagd. Dat betekent, dat de weerstand, die het moreel besef, ander bewustzijn omtrent verplichtingen e.d. normalerwijze niet kunnen geven, nu gelijk versterkt worden met het circuit, waaruit deze kortsluiting anders voorkomt. Het resultaat is, dat de spanning gedeeltelijk psychisch wordt weggenomen. De psyche verwerkt te grote spanningen, projecteert ze vaak in wens- en droombeelden, maar belemmert een onmiddellijke uiting van drift, van een onmiddellijk grote onbeheertheid.

Wanneer je dan nog wat verder komt, dan realiseer je je, dat voor die beheersing bovendien nog andere middelen zijn. Je kunt bv. een lichaam tot rust brengen door diep adem te halen. Als je zenuwachtig bent en je haalt werkelijk een paar keer diep adem, niet als een driftig iemand, dat is net een briesende stier, maar rustig, kalm, diep ademhalen, even jezelf dwingen, dan moet je eens kijken. Dan is daardoor een deel van de zenuwspanning weggenomen, extra zuurstof toegevoerd aan het lichaam, extra levenskracht opgenomen, egaliseert men de ongelijke spanning. Het is overigens altijd goed, wanneer je zenuwachtig bent. (Diep) Ademhalen is daar een goed middel tegen.

Verder, wanneer wij weten driftig te zijn, dan gaan wij streven naar een geestelijk dit beheersen. Dus wij richten onze geest door meditatie, beschouwingen en wat dies meer zij, voortdurend op een idee van één-zijn met de wereld en de mensheid. Ik zou zeggen, met verdraagzaamheid. Daardoor wordt onze geest bewust van het feit, dat het geweld stoffelijk nadelig is. Zij gaat het zich realiseren en zal van haar kant bovendien nog afbuigen, wat er aan driftuiting al is. Op die manier kan drift dus worden voorkomen. Dat geldt niet alleen voor drift in de zin van woede, maar voor drift in elke soort van hartstochtelijke gejaagdheid, ontstaan door eenzijdig denken en reageren, op vaak zeer stoffelijke basis.

Geen vragen? Zij zijn zeker bang, dat ik bijt, of te hard blaf. Nu mensen, dan wens ik jullie een prettige pauze toe, na de pauze kunnen jullie verder gaan met een andere spreker. Wat mij betreft, bedankt voor de aandacht. En voor mijn eigen idee heb ik gelijk gehad: Als je driftig bent, trek er je lering uit. Een prettige avond verder.

ESOTERISCHE FABELS

Goedenavond vrienden,

Vanavond zullen wij proberen om weer een paar esoterische lessen te brengen. Daarvoor heb ik, in overeenstemming met wat hier gebruikelijk is, een paar kleine fabels uitgezocht.

Een van de meest eigenaardige eigenschappen van de mens is, dat hij zichzelf niet wil kennen. Dat wordt sterk naar voren gebracht in deze kleine fabel over de Aap met de Spiegel.

Er dwaalde eens een aap door het oerwoud en dacht over alle heerlijkheden, die verborgen waren onder stenen en in de bomen hingen, toen hij plotseling zijn aandacht getrokken zag door een klein, scherp lichtgevend vlak. Onze aap ging daarop af en wandelde statig rond. Vervolgens stak hij voorzichtig zijn poot (uit), niet zoals mensen dat doen met de hand, maar met een achterpoot, klaar om onmiddellijk weg te springen. De spiegel bleef liggen. Zo nam de aap uiteindelijk héél voorzichtig het vreemde voorwerp in de hand, keek erin en schrok van de grote demon, die hem daar tegengrijsde. Hij wierp eerst het ding weg, maar later werd hij toch door de nieuwsgierigheid geplaagd, zocht de spiegel weer op en ging naar een vergadering, waar meerdere dieren hijeen waren.

Tegen de leeuw zei hij, die daar als vorst rustte in de middag: "Heer Leeuw, zie, wat ik gevonden heb. Een glas, waarin een demon gevangen is." De leeuw keek en gaapte eens en zei: "Ik vind het geen onaardig gezicht", want hij had zichzelf gezien... Vervolgens de aap naar de giraffe, die uit de hoogte neerkeek en vroeg "Wat is dat voor iemand net een lange nek? Dat is werkelijk een demon." Toen ging hij naar een aardige apin toe en zei: "Moet je kijken." Maar omdat deze apin veel voelde voor deze aap, keek zij over zijn schouder en zei: "Dat ben je zelf". Het is geen echtverbinding geworden, want onze aap werd zó nijdig, dat hij de spiegel verbrijzelde en weg vluchtte. Hij kon niet geloven, dat hij die demon was

Zo gaat het ook, vrienden, met de mens. De mens vindt soms hier en daarin een vonkje Licht en waarheid en net als een aap draait hij er voorzichtig om heen, niet wetend, of hij het nu aan zal raken of dat het te gevaarlijk is. Wanneer hij eenmaal de spiegel in handen krijgt van geestelijk Licht, dan schouwt hij zichzelf daarin. Eerst schrikt hij daarvan, dan werpt hij het weg, dan zoekt hij het weer op. Want het is zo fascinerend en hij kan toch niet geloven, dat hij het zelf is. Een mens die zichzelf in zijn ware gedaante aanschouwt, gelooft dat niet. Hij zegt: "Dat is de duivel, die mij belaagt. Dit zijn kwade demonen. Kijk een wat een misdadigersportret ik hier in handen heb?" Zo verwerpt hij altijd weer zijn eigen beeld. Maar het aan anderen tonende, komt er een ogenblik, dat iemand hem zegt: "Kijk, dat ben jij". Als hij dat hoort, wordt hij zó ontzettend boos en nijdig, dat hij in staat is zijn geestelijk Licht weg te werpen en zichzelf te verbergen in de duisterste krochten van het leven. Hij gelooft er eenvoudigweg niet in, dat hij zelf zo kan zijn. En waarom? Dat waarom ligt ook in een fabel opgesloten.

Het is de fabel van de vos, die aan de ezel vertelde, dat zij zo een mooie stem had. De ezel kwam eens met een grote last vis langs de weg en de voerman, die wist, dat zij haar weg prima kende, was blijven rusten in een kleine herberg. Uit het woud kwam roodstaart en met zijn pluim in de lucht, zijn neus omhoog, stelde hij vast, dat hier begeerlijk voedsel aankwam. Zo zei hij tot de ezel: "Wat zijt gij schoon". De ezel, gevleid, zei, zoals alle ezels zeggen, "i-a". "Hoe schoon is uw stem", zei de vos. En de ezel voelde zich zo zeer (gevleid), dat hij nog een paar keer hardop balkte. Toen zei de vos: "Maar gij zingt niet juist, met uw schoonheid en uw stem zoudt gij geschikt zijn om bij de film te komen als een tweede Sofia Loren." De ezel, die gehoord had van deze menselijk buitengewoon begaafde ster, voelde zich zo gevleid over haar lichamelijke eigenschappen, dat zij zei: "Vriend vos, help mij dan, want ik wil ook graag naar de film." De vos zei: "Dan moet je op je achterpoten gaan staan, dan moet je je tanden laten zien met een liefelijke grijns en dan zing je... ." De ezel deed het. En terwijl zij zo zingende op haar achterpoten zo rond paradeerde zei de vos steeds: "Nog rechterop staan" en dan at hij weer een visje... Tot dat de voerman kwam en de voerman gaf de ezel om haar ijdelheid een flink pak slaag. En de vos? Hij had weg kunnen komen, als hij niet zo gulzig was geweest. Maar gezien het feit, dat hij

vol met vis was, kon hij niet ver genoeg weg komen, zonder eerst ook enkele slagen geïncasseerd te hebben.

De mens, die zijn eigen beeld ziet, zijn eigen mogelijkheid, voelt zich over het algemeen al zeer geveleid, wanneer iemand hem vertelt, dat hij er toch niet zo slecht en zo lelijk uitziet, maar dat hij mooie eigenschappen heeft. Men heeft mij verteld, dat men op het ogenblik vele mooie meisjes het beste compliment maakt, wanneer je hen zegt, dat zij op een filmster gelijken. En dat menige man zich meer geroerd voelt, wanneer men hem vergelijkt met een held van het voetbalveld, dan met een man, die vol verstand is. Zo is de mens geneigd om trots rond te lopen en wat hij moet dragen, de lasten van het leven, af te werpen. Met dit afwerpen van 's levens lasten en wetten, brengt met zich, dat hij gekastijd wordt door het noodlot, dat de voerman is van elke mens. Zoals de aap zijn eigen beeld verwierp, omdat hij de waarheid niet wilde aanvaarden, zo verwerpt de ezel haar eigen bescheiden status, wanneer iemand maar de mogelijkheid geeft om wat beter te denken. Daarom komt de mens, net als de ezel, op het verkeerde pad. Hij denkt te veel van zichzelf, bereikt te weinig en vindt elke kastijding onrechtvaardig.

Het slot van onze kleine fabel: toen de voerman de ezel had geslagen, zei de ezel: "wanneer ik in Hollywood kom, kijk ik nooit meer naar je om, lelijke voerman". Toen heeft de voerman zó gelachen, dat hij drie dagen buikpijn heeft gehad en de ezel moest hem dragen naar de stal, maar in Hollywood is zij nooit gekomen...

U vindt misschien deze kleine verhaaltjes een klein beetje oppervlakkig. Maar stel u nu zelf eens voor, hoe het is in het leven. Een mens moet zoeken naar geestelijk Licht, naar geestelijke bewustwording. De geestelijke bewustwording betekent in de eerste plaats een zelf-openbaring, je zelf kennen. Wanneer je niet jezelf probeert voor te stellen, dat je goed en edel bent, dan kun je het wagen het beeld niet meer te accepteren. Dan laat je je verleiden door een ieder, die je vertelt, dat het niet waar is. Een ieder, die je zegt, dat je toch wel geestelijk hoog staat en goed bent. Wat is het gevolg? Dat je leven niet de resultaten opbrengt, die het op zou moeten brengen. En dat je de kosten betaalt voor je eigen dwaasheid.

Een mens, die naar Licht zoekt, zou eigenlijk iets moeten hebben van de leeuwerik. Lang, voordat de leeuwerik bekend was om zijn jubelend stijgen naar de zon, in de dagen, dat zij nog gewoon vloog van boom tot boom, ontmoette zij n.l. eens een keer een paar zwervers. Een ooievaar, die pas een lange tocht had gemaakt en een kraai, die zich pas rijk had gestolen aan allerhand mooie sieraden, aan de mensen ontvreemd.

"Jullie zijn wel interessante personen", zei de leeuwerik. "Dat is waar", antwoordde de ooievaar, "ik kom pas uit het verre Afrika, waar ik aan de Nijl ben geweest en ik heb een grote tocht gemaakt en ik heb veel mensen gezien." "En", vroeg onze leeuwerik, heel, heel voorzichtig en heel eerbiedig, "wat is het dan, grote Heer, wat gij aan ervaring op uw tochten hebt opgedaan?" Zij dacht: "nu komt er werkelijk wat." Toen klepperde de ooievaar een paar keer en zei: "De kleine slangen en kikkers zijn in Afrika lekkerder dan waar dan ook" en zij vloog verder. Toen zij zich de leeuwerik: "dat is niets om heen te reizen, dat is geen schoonheid" en sprak zij de kraai aan.

"Gij ziet zo somber uit. Hoe gaat het u? Zijt gij in de rouw?" "O neen" zei de kraai. "Maar ik heb pas veel fonkelende juwelen samengebracht. Ik hou van de hele wereld en waar ik wat vind, neem ik het." "Dat is interessant", dacht de leeuwerik. "Misschien kan ik ook op die manier rover worden en zo rijkdommen verwerven". "Wat doet gij dan met uw rijkdom, gij heer in de zwarte jas?" "Wel, ik verstop ze en bewaar ze en soms ga ik wel eens kijken". "Neen", dacht de leeuwerik, "dat is niets voor mij." Toen zat zij daar alleen en klaagde haar nood. Zij zei: "Ik wil zo graag ver weg gaan. Ik wil iets nieuws, iets bijzonders en ik kan niets vinden."

Toen kwam er heel eenvoudig en voorzichtig een boom met een fluisterstem en hij ritselde met zijn bladeren: "Het mooiste op de wereld is de zon. De zon geeft licht en leven. Daarom, vlieg naar de zon, lieve leeuwerik." De leeuwerik strekte haar vlerken en ging omhoog, steeds hoger, steeds verder in de blauwe hemel, steeds dichterbij de zon. Eenieder mens denkt dan, dat zij tot een bepaalde hoogte slechts stijgt en dan als een steen zich laat vallen, maar dat is niet waar. Zij vliegt wel degelijk tot in het rijk van de zon en zij puurt daar voor zichzelf wat gouden licht. Maar omdat het zo'n kleine vogel is, wordt zij dronken van vreugde. Uit angst, dat zij de vreugde over het licht zou vergeten, laat zij zich dan vallen, tot dicht bij de aarde. Elke morgen, wanneer de zon komt, gaat de leeuwerik omhoog. Wanneer zij stijgt, zingt zij van het licht, dat zij gaat drinken. Wanneer zij terugkeert, is zij vervuld met nieuwe kracht voor het leven.

Een mens kan niet doen, zoals mensen doen voor zich, wanneer zij geluk vinden. Want iedere mens heeft voor zich zijn eigen verlangen, een eigen weg, maar er is niemand, die helemaal tevreden is met zijn lot en met zijn doel. Dan zegt hij tegen zichzelf: "Ik wil reizen. Ik zou veel

bezit willen hebben". En al zal hij misschien dan niet werkelijk stelen, of werkelijk de wereld overtrekken, hij droomt er misschien van.

Wanneer hij meer vraagt, dan komt er een stem, die zegt: "Er is een Licht van Leven" en zo een mens ontvreemdt dan een ogenblik zichzelf aan de wereld, vergeet alles rond hem en keert uit zichzelf naar het Hoge Licht. Dat Licht is zó sterk, dat kunnen niet alle mensen verdragen. Daarom sterkt hij zich met wat Licht en hij keert tot de aarde terug. Een gewoon mens, maar in zich een vreugde en al nu teruggekeerd nog ternauwernood in zich het koortsig begeren naar meer van dat licht en meer van die vreugde .

Zo stijgt ook soms de mens op naar de zon. De Zon van levenskracht en puurt daaruit het Gouden Licht. Maar je moet goed onthouden, geen mens is in staat, mens-zijnde, alle Licht in zich te dragen. Wie te veel neemt van het Licht, verliest zich. Maar wie van het Licht weet te genieten en terug te keren om op aarde te geven, die kan steeds meer Licht verwerven, steeds verder stijgen en steeds grotere vreugde vinden.

Nu heb ik nog een heel klein en voor u misschien ingewikkeld verhaal. Want uiteindelijk, elke mens leeft op zijn eigen wijze. Er was eens een mens die ook van het Licht des Levens had gedronken. Daardoor was zijn geest vrij van de stof, wanneer hij dat wenste. Zo ging hij uit, door de harten van de mensen. Hier vond hij een kathedraal, daar een verdacht huis, hier een zakeninrichting en daar alleen een gapende leegte. Toen hij door alle harten van de mensen was gegaan zei hij: "Ik heb niets gevonden, wat schoon was." En hij zocht het Licht en voorzichtig en eerbiedig stelde hij de vraag: "Gij, Heer van het Licht, hoe komt (het), dat alle mensenharten zo ijdel en leeg zijn?" Die grote Stem uit het Licht zei: "Ik geef u voor één uur mijn ogen." Hij keerde terug en ging weer tot de harten van de mensen.

Zie, wat eerst een kathedraal was, was nu plotseling een landschap. Zo schoon, dat hij wilde wenen om de schoonheid, die hij moest verlaten. Hij ging verder en hij zag daar, waar eerst een verdacht huis was, een drang tot leven en kracht, die vulkanisch een nieuwe wereld aan het scheppen was. En hij huiverde een korte wijle en zei: "hoe machtig en hoe schoon." Waar eerst een groot zakenvertrek was geweest, daar was plotseling nu een kleine ronde tempel. Daarin zat een mens en voegde uit getallen tesamen het beeld van het heelal. Hij boog zich eerbiedig, zei eerbiedig: "Dit is wijsheid."

Toen hij door alle mensenharten was gegaan, keerde hij terug tot het Licht. Hij zei: "Heer, hoe schoon zijn deze mensen gezien door Uwe ogen. Hoe komt het dan, dat ik ze anders zie dan U". De Stem uit het Gouden Licht zei: "Wanneer je ziet met je eigen ogen, dan droom je, mens, dat zij allen zijn, zoals jij. Je kunt niet begrijpen, hoe de verschillen bestaan. Maar Ik leef in alle dingen en in alle dingen openbaar Ik Mij. In al het geopenbaarde zie Ik Mijzelf. Daarom vind je schoonheid met Mijn ogen, waar je met je eigen ogen vaak verderf ziet." Toen keerde die mens terug. In zijn lichaam gekomen, zag hij de wereld met andere ogen en hij leefde, alsof alle mensen goed waren. En menigeen zei: "Hij is dwaas. Want zie, wat voor schade hem berokkend wordt daardoor."

Maar vreemd, toen hij stierf, was hij één met het Licht en eenieder zei: "zoals deze gestorven is, zou ik willen sterven." Menigeen fluisterde: "zoals deze gelukkig was, zou ik gelukkig willen zijn." Maar geen van hen had de moed om de wereld te zien met de ogen van het Licht, om het Licht te aanvaarden en toch op aarde te leven.

Om als mens in het leven werkelijk wat te bereiken, vrienden, moet je niet alleen het Licht zoeken, niet alleen zoeken naar de Hoog Geestelijke Krachten. Maar je moet ook durven leven als mens met deze Krachten. Met het bewustzijn van de Hoge Geest moet je de wereld durven aanvaarden en toch haar ondergaan, alsof je slechts een mens was. Als op deze wijze, komt de grote wijsheid tot uiting, komt ook de grote werkelijkheid ook in jou tot aanzijn.

Ik kan u zoveel vertellen van veel kleine verhalen, die elk hun eigen inhoud hebben. Maar laat ik korter zijn en niet teveel van uw tijd vergen. Laat ik u een paar spreuken zeggen:

"De dwaas baadt in het licht, en ieder vreest het vuur, maar de dwaze leefde eeuwig en de anderen kwamen om."

Werkelijk leven is als een verterende vlam, die velen vrezende te leven. Zij zeggen: "Laten wij ons houden aan de oude gebruiken. Laten wij ons houden aan de oude wetten. Laten wij voorzichtig zijn." Wanneer iemand zich daar niet aan houdt, dan zeggen zij: "Deze is dwaas. Deze deugt niet voor ons bestaan." Maar de dwaas, die de krachten vindt van het leven en ze in zich zelf verwerkt, die vindt het Eeuwig Leven, want hij heeft een Waarheid gevonden, die nooit kan sterven. En als

de anderen uitblussen uit hun bestaan, voort moeten gaan naar een nieuw bestaan, naar een nieuw zoeken, is de dwaas bevrijd, omdat hij de waarheid kent.

"Niets ben ik", zei de wijze, "maar al is in mij."

En de Goden lachten... want was hij alles? Neen. Maar hij was in alles, omdat hij dacht, dat alles in hem leefde. Zo sloot hij zich af van de wereld, die deel van zijn bestaan was.

In u leeft God, maar God leeft in alle werelden. In u kunt u God niet kennen, slechts beleven. In de wereld buiten u, kunt u Hem ervaren, zien en begrijpen. Daarom was de wijze dwaas, die de wereld verwierp, terwille van wat in hem leefde. Maar wijs is degene, die God in zich wetende, zoekt die God te vinden in heel de wereld.

Toen de reiziger over de bergen kwam en het landschap zag, keerde hij zich om en zag terug. Maar zie, toen hij zijn ogen op het landschap wilde richten, dat beneden hem lokte, was er slechts een woestijn. Hij zei: "Een luchtspiegeling heeft mij bedrogen." Menig mens bereikt Geestelijke Hoogten. Dan schouwt hij terug op zijn leven en zegt: "Ziet, hoe heb ik deze weg gevonden?" En terwijl hij zich verheerlijkt, verliest hij de kracht, die hem binnen doet gaan in het Lichtende Rijk, dat zich een ogenblik voor hem opende. Want de mens die zegt: "het verleden is nog met mij", verloochent de toekomst. Wie zegt: "de toekomst is mijn enige werkelijkheid" kent niet het heden. Maar de mens, die in het heden al aanvaardt, vindt de werkelijkheid van verleden en toekomst reeds nu, en zo de eeuwigheid, die hij begeert.

Vrienden, ik heb geprobeerd om u met deze spreuken, met deze kleine verhaaltjes wat duidelijk te maken. Ik weet niet, in hoever ik daarin geslaagd ben. Maar misschien mag ik het nog even uitleggen. U leeft allemaal in uw eigen wereld. U kunt niet zeggen, dat u weet, wat een ander is. Maar in u leeft een Grote Kracht, die Goddelijk is, die Kracht is de werkelijkheid en niets buiten Hem is voor u belangrijk. Wanneer u die Kracht vindt in die wereld buiten u, dan zult u nooit aarzelen, nooit terugzien, of nooit trachten vooruit te zien naar morgen. Elke dag, ja, elke minuut brengt zijn eigen taak, zijn eigen werk.

Wie zich daaraan weet te houden, die vindt, dat juist het heden, wat menigeen zo gaarne vergeet, de toegangspoort is tot die Lichte Sferen, waar wij allen naar verlangen en zelfs, indien wij ze bereikt hebben, willen wij verder gaan, omdat het Licht zo oneindig groot en zo schoon is. U kunt uit heden, wanneer u zich niet verblindt door te schouwen naar verleden of toekomst, wanneer u zich niet bindt aan een waanvoorstelling omtrent uw eigen wezen, binnengaan in het Rijk van Licht. U bent één met alle dingen, één voor alles wat die Scheppende Kracht, die wij Licht noemen; dat kunt u niet verliezen, dat kunt u niet verloochenen. Maar wel kunt u uzelf afsluiten voor de waarheid ervan. U kunt uzelf kunstmatig blind maken voor de Grote Krachten rond u. Indien u echter aanvaardt, wat u werkelijk bent, wanneer u streeft naar het Licht, dat u in u kent, ook buiten u, wat kan er dan nog beter zijn dan te leven in de volmaaktheid in uzelf verwerkelijkt te zien.

Er is geen ogenblik van eenzaamheid. Er is geen ogenblik van ondergang, van verlatenheid. Er is alleen maar dit ene: de Liefde en Kracht van God. Het is een Lichtende Kracht in u. Het is de Werkelijkheid. Wie deze Werkelijkheid accepteert, kent niets anders meer dan in zich een kracht, een steeds groter geluk, waarin elk ogenblik van de wereld een hernieuwde vervulling van zijn wezen, een vergroting van zijn vrede, van zijn vreugde betekent.

Nu zal ik u niet veel langer meer bezig houden, vrienden. Uiteindelijk is een wereld vol van zomerse drang rond u, vol van zomerse vreugde, waarin zon en onweer met elkaar strijden en dan past het ons rekening te houden met de omstandigheden. Wanneer u dat Licht gevonden zult hebben, geen hitte zou u beroeren, geen onweer u bedreigen. Maar ook mijn woord zou u niet meer bereiken, omdat de Grote Wijsheid van het Licht meer (is) dan alle stemmen van de aarde tesamen, dan alle liederen, dan alle woorden van de sferen. Daarom wens ik u toe, vrienden, dat u dit Licht in uzelf zult vinden, dat u de weerkaatsing daarvan in de wereld zult zien en zo voor uzelf het punt bereiken, waarin u één bent met het Licht en de vervulling hebt gevonden van alle streven. Goedenavond.

HET SCHONE WOORD

WIE DE VOLMAAKTHEID BEREIKT, ZAL ZIJN OVERTUIGING BEVESTIGD ZIEN EN GEEN
SCHRIK MEER HEBBEN VOOR MISLEIDING OF ONDERGANG

Ik ben door het leven gegaan
en kende, naar ik meende, de werkelijkheid,
maar naarmate mijne ziel voortgaat
bevrijd van de tijd,
vraag ik mij
"Was het waan, misleiding?
Was begoocheling het aards bestaan?"

Waar is de Kracht,
waar de Volmaaktheid? Waar, al datgene, waarvoor
ik heb geleefd?
Waar is dan 't Licht
waar na ik in het leven
zo intens, zo voortdurend
heb gestreefd?

Met schrik aanschouw ik,
hoe zelfmisleiding mij heeft gebracht
in duister' rijk,
zodat mijn waan van ruimte en tijd
mij heeft gewonden altijd voort
en mijne zonden worden tot een koord,
dat mij gevangen houdt.

Ik heb mijzelf een gevangenis,
een cel van waan, van duisternis gebouwd.
Maar ik weet:
Licht moet er bestaan.

De schrik van het duister,
ik wil ze verbreken.
Ik ken geen angst meer,
ik ga mijn weg
en zoek mijn God,
tot wie ik altijd en telkenmale
zo innig weer zeg:
"Mijn God, Gij, het Licht,
dat het Al heeft geschapen,
openbaar U aan mij,
die uw Licht nog niet kent
en toon mij,
al lijkt mijn geest nog wel te slapen,
wat Gij zijt, wat Gij werk'lijk bent."

Dan wordt mij een Licht
voor een wijle geboren.
Ik ga... het is dwaallicht,
ik keer weer terug
en ik zoek naar een Licht
en een Licht en het lichte.
Uit het zoeken wordt mij brug,
die uit het duister mij leidt
tot een ander bestaan.

Weg onzekerheid, angst, verwarrende waan,
de volmaaktheid ligt voor mij uitgebreid.
Ik zie hier Gods Beeld,
ik zie hier de Eeuwigheid,
waarin heel het leven bestaat.

Geen bedrog, geen misleiding.
Want ik spreek geen woorden,
geen waan meer, geen duister.
Want ik leef niet voort.
Want ik ben geworden
tot Licht in de Lichtende Sferen,
tot klank in een Godd'lijk Scheppend Akkoord.

En geworden tot eenheid
buiten de wereld
en toch van de wereld
in het Goddelijk Zijn.
Gezuiverd van zonden,
gezuiverd van fouten,
zonder meer twijfel,
volgroeid en rein.

Dan zeg ik:
"In het Goddelijk Wond're Luister.
Hier is het, dat nu mijn leven is voltooid.

Mijn God, het is Uw Luister
verdrijvende duister,
dat mij eerst het leven verjongd
en vermooid heeft.
Gij zijt het, Die nieuwe kracht
en nieuw vermogen en nieuw inzicht
aan mij geeft,
die een deel zijn
van Uw Lichte Krachten,
een zwaard van Uw Lichtend Eng'lenheir.

Ik wil strijden, voor U, God,
en Uwe Machten.
Gebruik mij daarvoor.
Dan vraag ik niet meer.

Dit is een overtuiging, vrienden. Een overtuiging, omdat ik weet, dat voor ons allen het ogenblik komt en ik kan het toch niet bewijzen. Ik ben overtuigd, dat onze weg daartoe voert, hoe wij hem ook gaan. Ik ben overtuigd, dat al wat nu op dit ogenblik waan, misleiding, angst en dergelijke betekent, teniet zal gaan in een groter Begrip, in een grotere Kracht.

Ik ben overtuigd, dat zowel de kilte van onbegrip, als de koele kalmte van wetenschap verloren zullen gaan. Dat daarvoor in de plaats dat ene zal komen, een aanvaarden van God, onmiddellijk en oprecht. In deze aanvaarding zal ons leven de volmaaktheid kennen, vervuld zijn in alle dingen.

Zo zullen wij allen eens het leven eindigen: in God, opgaand in een eenheid met Hem, dienende Hem uit vrije wil en toch niet meer kennende de wil van onszelf, omdat wij God boven al aanvaarden.

Wij streven ernaar om dat te bereiken en wij zullen dat eens bereiken. Laat deze zekerheid ons dan tot een troost zijn, wanneer soms het leven nog vol van tegenstand lijkt. Wanneer soms het leven nog zo vol is met die duistere, dreigende machten, die je vol schrik zouden doen vluchten. Laten wij deze zekerheid, dat wij eens één zullen zijn in de Lichtende Kracht Gods, in ons gebruiken als een wapen om onze aarzeling te overwinnen en de voltooiing te vinden in onszelf, bewust, in de Schepping die voor ons als doel is weggelegd.

Hiermee, vrienden, zullen wij besluiten. Ik dank u ook namens de andere sprekers voor uw aandacht.

Ik wens u verder nog een zeer aangename avond, een aangename huisgang en een zeer gezegende nachtrust. Goedenavond.